

Tuần Báo Vô Vi

12 tháng 6 năm 2022

Số 607

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tại sao nghiệp lực quá nhiều?
- 2) Nghiệp lực do đâu hình thành?
- 3) Tại sao nghiệp lực vẫn còn hoài?
- 4) Dâm tánh là sao?
- 5) Nghiệp lực lại vãng bằng cách nào?
- 6) Hướng hạ bằng cách nào?
- 7) Hậu quả của dâm loạn là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Los Angeles, 22-08-2004 1: 50 AM 1) Hỏi: Tại sao nghiệp lực quá nhiều? Đáp: Thừa sống nhiều kiếp phải có nghiệp lực. Kệ: Nghiệp lực tích trữ quá nhiều năm Thực hành tháo gỡ mất nhiều năm Tình Trời ban chiếu do tu học Tháo gỡ liên hồi tự thức tâm.	Los Angeles, 23-08-2004 2: 00 AM 2) Hỏi: Nghiệp lực do đâu hình thành? Đáp: Thừa nghiệp lực do sự dâm ô thành. Kệ: Nghiệp lực nặng trước phải tự qua Bình tâm học hỏi tự phân hòa Thương yêu tha thứ tự chan qua Đời đạo song tu sống thật thà.
Los Angeles, 24-08-2004 2: 15 AM 3) Hỏi: Tại sao nghiệp lực vẫn còn hoài? Đáp: Thừa dâm tánh bất thường lai vãng. Kệ: Dâm tánh bất thường vẫn vượt xuyên Thành tâm tu luyện giải các miền Duyên lành tận độ Trời ban phước Lập hạnh triển miên tự giải phiền.	Los Angeles, 25-08-2004 2: 30 AM 4) Hỏi: Dâm tánh là sao? Đáp: Thừa dâm tánh do sự tham muốn thành. Kệ: Tham muốn hình thành dâm tánh xuyên Bình tâm học hỏi giải phân huyền Quyết tâm xây dựng cùng chung tiến Cơ hội ngàn vàng giữ lấy yên.
Los Angeles, 26-08-2004 3: 15 AM 5) Hỏi: Nghiệp lực lai vãng bằng cách nào? Đáp: Thừa nghiệp lực lai vãng bằng cách hướng hạ. Kệ: Dâm tánh tạo nghiệp vãng lai hoài Vãng lai đụng chạm chỉ tạo sai Thương yêu tha thứ chẳng lầm sai Vọng động không ngừng tâm loạn nhịp.	Los Angeles, 27-08-2004 5: 40 AM 6) Hỏi: Hướng hạ bằng cách nào? Đáp: Như xem sách báo về dâm dục. Kệ: Dâm dục hại thân trí mập mờ Khó tu khó tiến cảm bơ vơ Tâm mê loạn động trí thờ ơ Tạo chấp tạo mê khó trở mình.
Los Angeles, 28-08-2004 9:40 AM 7) Hỏi: Hậu quả của dâm loạn là sao? Đáp: Thừa hậu quả của dâm loạn là làm cho tâm trí mất quân bình và bơ vơ. Kệ: Dâm loạn tâm trí rối bơ vơ Nhớ nhung phiền não trí thần thờ Khó minh khó hiểu khổ từ giờ Chuyển động lung tung tạo giấc mơ.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 19 (tiếp theo)

...

“*Chẳng còn loạn động cơ tăng cảm giao*”: Không còn động loạn nữa, các cơ tăng đều được cảm giao. Đó là các bạn được học phong phú hơn. Các bạn rõ sự xấu xa kia mà tránh. Ngày nay, các bạn được hòa đồng, các bạn hiểu sự xấu xa cũng có sự hữu ích. Có xấu mới nhận ra cái tốt, không có xấu làm sao nhận ra cái tốt. Từ cái xấu đi đến cái tốt mới vững. Từ cái tối đi tới cái sáng thì càng vững hơn. Hồi bây giờ các bạn nói các bạn thông minh, giỏi hơn người khác, đứng đắn hơn người khác, nhưng mà các bạn không chịu hòa đồng với người khác thì sự đứng đắn của các bạn giới hạn rồi làm sao tiến triển nổi. Chúng ta không nên để bất cứ cái gì giới hạn. Bởi vì các bạn đến đây với hai bàn tay không, phải trở về với hai bàn tay không. Sách vở và tiền của tại thế giúp cho các bạn học hỏi rồi các bạn phải rời bỏ ra đi, phải trở về với hư không mà thôi, chứ không bao giờ các bạn giữ được cái gì.

Các bạn nên học đi, nên hòa đồng đi, nên tiến triển đi. Không nên dậm chân tại chỗ nữa, không nên nói vì nhân cách của tôi, tôi không thể làm điều này, không thể làm điều kia, không thể làm điều nọ... rồi nó làm ngưng trệ các bạn. Các bạn không hành động sự trước tại thế nhưng phần thanh điển của các bạn phải ban rải các nơi. Các bạn không nên nói tôi ghét người đó, tôi không cảm giao với người đó. Nhưng mà thần thức của các bạn phải cảm giao để cứu độ, đó là trách nhiệm của người tu. Phần điển các bạn phải cảm giao để cứu độ.

Người đó đối xử với các bạn tàn tệ chừng nào, các bạn phải phân thanh điển đến để cứu trợ người vì người đã mất tâm linh, người thiếu sáng suốt, người mới làm điều sai quấy. Chúng ta bề mặt bên ngoài không nói nhưng thâm tâm chúng ta luôn luôn phải siêu độ, phải cứu độ, phóng thanh điển cho họ để họ tự giác tự mình. Một ngày nào đó họ hiểu mình, càng thương yêu mình hơn, càng mến cảm mình hơn. Đó là xây dựng hàng rào tình thương và đạo đức rõ rệt. Không nên nói rằng vì đó mà tôi phải cắt

đứt, cắt đứt ai? Cắt đứt mình thôi. Người kia họ không hiểu thì lù lù họ cũng đi tới thôi. Khi ta hiểu thì ta phải cứu độ họ, phải cho họ thấy rõ hơn, phải giúp đỡ họ, không nên để họ bị kẹt.

Sự mâu nhiệm hòa hợp với nguyên lý vô cùng, chuyển luân không ngừng, trước như sau, không giờ phút nào không chuyển, nếu ngừng lại thì càn khôn vũ trụ sẽ chẳng còn. Chuyện làm việc của cả càn khôn vũ trụ không giờ, phút, khắc nào ngưng hết, rồi tâm ta đi cắt đứt cái này, cái kia, cái nọ... để chi? Đấng Tạo Hóa quyền thế trong tay, sáng suốt trong tay, nhưng Ngài không chịu làm điều đó. Chúng ta hưởng cái của Ngài, tại sao chúng ta làm điều đó. Chúng ta làm điều xấu xí, sân si, giận hờn, ghét người này, ghét người kia, ghét người nọ... để làm gì? Chúng ta đi ngược lại với Thượng Đế. Chúng ta đã thi hành ngược lại tình thương của Thượng Đế, tình thương của Đấng Cha Lành, tình thương của Đấng Từ Bi mà chính đó là tình thương sẵn có của chúng ta hiện tại.

Kẻ làm cha, người làm mẹ, tại sao không thực hiện từ bi sáng suốt hơn, vun bồi sẵn trong tâm của chúng ta, phải thương yêu sự sai lầm đó nhiều hơn là ghét họ. Không nên ghét một ai, phải thương yêu và cứu độ mới là con người xứng đáng, con người quân bình. Con người có một tư tưởng quân bình, không thiên bên này, không bỏ bên kia, trung dung trong chu trình tiến hóa để cứu độ tâm linh mới là một con người xứng đáng. Không dùng một thủ đoạn eo hẹp nhưng mà đưa tới sự quang minh chánh đại, hỗ trợ cho mọi nơi mọi giới mới là huyền diệu cao siêu. Còn dùng tâm eo hẹp, so đo, mất tất cả lượng thứ thì đâu phải con người. Ở tần số nào cũng là linh căn, nhưng mà linh căn tối tăm thì cái tần số con thú phát triển là cùng, không phải cái tần số con người. Cái tần số con người chính đáng phải đi tới chỗ quân bình, thông suốt mới là đúng. Còn tu mà eo hẹp, sân si, vun bồi sự mê chấp, tu làm gì cho uổng công, không nên tu. Đi học sự chém giết đi

cho chán ngán rồi mới quân bình tư tưởng. Cho nên, chúng ta đã mượn được cái pháp này thì cứ cương quyết hành trì rồi sẽ đổi tâm đổi tánh.

Các bạn đã thấy quá trình xấu xa của chính các bạn mà ai động tới một chút là không chịu. Thì bây giờ chúng ta lại thay đổi rồi. Chúng ta chấp nhận bất cứ sự phê bình nào, chỉ trích nào đều là hữu ích cho phần hồn, đều là hữu ích cho sự tiến hóa của đạo màu. Chúng ta thấy sung sướng, chấp nhận, càng học càng tiến và cảm ơn mọi nơi mọi giới. Nhờ đó mà tôi đo lường được sự thanh tịnh của chính tôi. Tôi hiểu tôi hơn. Tôi càng hiểu tôi thì càng sung sướng hơn, càng thấy sự sai lầm của chính tôi. Con người tôi càng cởi mở hơn, vui vẻ hơn. Các bạn cứ từ từ đi tới. Các bạn đã có pháp rồi, nên hành. Các bạn không phải xưng danh tu như những người khác mà các bạn chỉ sửa thôi và hành. Tối nào cũng công phu, rảnh là sửa, sửa để tiến thì các bạn thấy đó là quý giá. Cái quý giá đó do đâu? Do sự công phu, do

sự dày công của chính bạn đã tạo cho bạn chớ chẳng ai giúp bạn được.

Cho nên, giai đoạn một các bạn đã vượt qua được thì giai đoạn hai đâu có khó khăn. Giai đoạn hai được rồi thì giai đoạn ba cũng chẳng khó khăn, chỉ đòi hỏi sự hành triển mà thôi! Chớ bây giờ các bạn nói bây giờ tôi nghe lời ông Tám rồi tôi hành như thế này, hành hoài mà chẳng đi đến đâu. Các bạn đâu có thấy rõ các bạn hơn người khác thấy rõ các bạn. Càng hành thì thấy tâm thần các bạn thay đổi, sức khỏe tráng kiện của các bạn cũng được gia tăng. Để cho người khác tìm hiểu mình mới là chứng minh thật sự hơn. Còn mình chỉ có giữ lẽ lối để hành trì mà thôi. Mọi việc đều sẽ được an bài ở tương lai.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Monaco, ngày 9 tháng 10 năm 1996

THẦY ĐI

Thầy đi để lại Pháp Tràng
Tâm con tu tiên bạc bàn tiên lên
Bên trong thanh tịnh tạo nền
Quy y Phật Pháp giữ bền bỉ tu.
Sớm Thầy cũng đã dự trù
Giúp con tiến hóa giải ngu cỗi trần
Bình tâm tự xét tự phân
Tầng cao tầng thấp mỗi tầng cảm giao
Tình đời đen bạc đổi trao
Quán thông Thiên Địa bước vào càn khôn
Càng tu rõ lý sanh tồn
Hồn không mất mát suy tôn luật Trời
Trí tâm tiến hóa hợp thời
Về nơi bến giác đời đời yên vui
Tự mình thức giác rèn trui
Sống trong thanh tịnh an vui đời đời.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.08 PHẨM VARANA

75. CHUYỆN CON CÁ (Tiền Thân Maccha)

Nỗi sấm, Paj-ju-na...

Câu chuyện này khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về cơn mưa do chính Ngài làm. Một thời, theo truyền thuyết, tại nước Kosala, trời không mưa, mùa màng khô héo, chỗ này chỗ kia, ao hồ, bể nước đều khô cạn. Ngay cả hồ Kỳ Viên cũng khô cạn nước. Các loài cá, rùa đi vào đám bùn, nằm mắc cạn. Rồi quạ, điều hâu... đến, với mỏ như lưỡi giáo, mổ chúng, kéo chúng ra và ăn chúng đang còn vùng vẫy. Bậc Đạo Sư thấy cá rùa mắc nạn ấy, với từ tâm, ngài xúc động suy nghĩ:

- Hôm nay, ta phải làm mưa.

Khi đêm đã qua, tắm rửa thân thể xong, xét đã đến giờ khát thực, với đại chúng Tỳ kheo vây quanh, với uy nghi của một Đức Phật, Ngài đi vào thành Xá Vệ để khát thực. Sau bữa ăn, trên con đường đi khát thực từ Xá Vệ trở về, Ngài đi đến tịnh xá đứng trên tầng cấp của hồ Kỳ Viên, bảo Trưởng lão Ananda:

- Nay Ananda, hãy đem áo tắm đến đây. Ta sẽ tắm trong hồ Kỳ Viên!

- Nhưng bạch Thế Tôn, hồ Kỳ Viên đã cạn nước. Chỉ có bùn còn lại.

- Nay Ananda, Phật lực rất lớn. Hãy đem áo tắm lại.

Trưởng lão đem áo tắm và đưa cho bậc Đạo Sư. Bậc Đạo Sư, với một đầu áo quấn quanh thân dưới và một đầu áo che thân trên, đứng trên tầng cấp và nói:

- Ta sẽ tắm ở hồ Kỳ Viên.

Trong thời khắc ấy, chiếc ngai bằng tảng đá vàng của Thiên chủ Đế Thích trở thành nóng. Đế Thích tìm hiểu nguyên nhân, biết được lý do, liền cho gọi thần mưa thần mây và nói:

- Nay các thần, bậc Đạo Sư đứng trên tầng cấp chính, muốn tắm ở hồ Kỳ Viên, hãy cho mưa đổ xuống gấp thành một dòng, khắp tất cả nước Kosala.

Vâng theo lời Đế Thích, thần mây và thần mưa lấy một đám mây mặc vào như mặc đồ lót, lấy một đám mây khác che thân, và hát lên bài ca đông tố, vị ấy vụt ra đi, mặt hướng về phương đông. Ở phương đông, khởi lên một đám mây lớn bằng sân đập lúa. Đám mây ấy lớn dần lên cho đến bằng một trăm, một ngàn sân đập lúa, và nó làm sấm, làm chớp đổ nước xuống xứ Kosala như một dòng nước lớn.

Cơn mưa không gián đoạn, và trong giây lát nước ngập đầy hồ Kỳ Viên. Khi chạm đến tầng cấp cao nhất, thì nước đứng lại. Bậc Đạo Sư tắm trong hồ xong, mặc đôi y màu đỏ, buộc cái nịt thân, đắp đại y Thiện Thệ vào một bên vai. Với chúng Tỳ kheo vây quanh, ngài đi đến Hương phòng, ngồi trên Phật tọa được trang hoàng đẹp đẽ, và khi chúng Tỳ kheo làm xong phận sự, bậc Đạo Sư đứng dậy, từ trên tầng cấp châu báu của bảo tọa, Ngài khuyên giáo chúng Tỳ kheo và cho họ giải tán. Rồi ngài vào Hương

phòng, nằm phía hông bên phải như dáng nằm con sư tử.

Vào buổi chiều, khi chúng Tỳ kheo tụ hội tại Pháp đường, họ nói đến sự thành tựu đức nhẫn nhục, từ bi, lân mẫn của bậc Đạo Sư:

- Khi mùa màng bị khô héo, khi các hồ đều ráo cạn, khi các loài cá, loài rùa gặp đau khổ lớn,

vì lòng thương xót muốn cứu chúng thoát khổ, Ngài mặc áo tắm, đứng trên tầng cấp cao nhất của hồ Kỳ Viên, và chỉ trong thời gian ngắn, làm mưa xuống khiến toàn xứ Kosala tràn ngập dòng nước lớn, giải thoát đại chúng khỏi đau khổ về thân, về tâm rồi trở về tịnh xá.

(còn tiếp)

